

КАЛИНА ПЪРВАНОВА

ПЕСНИ НА ОРФЕЙ

Адаптация и подбор: Калина Първанова

София, 2023 г.

Песни на Орфей (Избрани)

Българска

Първо издание

© **Калина Гроздева Първанова**

подбор, адаптация и издател – 2023 г
pesni_na_orfei@abv.bg.

© **Райна Голъп**

художник на корицата и оформление на книгата

© **Даниела Милова, Елица Томанова** – предпечатна подготовка

© **Алфа Колор ЕООД** – редакция и печат

ISBN: 978-619-90530-1-0

София, 2023 г.

*Завръщането на словото, музиката
и древната Школа на Орфей се дължи
на установената връзка между него и
авторката на книгата.*

*Небето не търпи лъжи, хвалби и измама
и връща цялата Истина на хората,
когато дойде времето за нея.*

*Публикуваните песни са малка част от
получените от Акаша около 1000 записа.*

*Изказваме благодарност към
приятелите за съпричастието
и финансовата подкрепа
за издаването на тези избрани песни
на Орфей от преди три хиляди години
в нашите земи.*

УВОДНИ ДУМИ

В земите на древна Тракия се роди, расна и пя Орфей – певецът на ангелите, по благословията на Небесния Наш Баща.

Той се прочу като певец, Учител и Жрец на цяла Тракия – майка-кърмилница на хората, наречени „богари“. Те бяха народ трудолюбив, пеещ и славещ Бога. И неуморният им син обхождаше тази райска земя и възпяваше всичко живо: горите Балкански, житните поля, земята, цветята, хората работни, птиците, Небето, Слънцето – Бог на Тракия и богарите.

От песните му поклъваше Любовта в душите на хората. Караше ги да забравят умора, грижи, мъка и тъга. Запяваха с него и трудът им се превръщаше в песен, раждаща живот, красота, Мир и Любов. Затова целият древен свят запомни благата песен на богарите и техния велик и безсмъртен певец Орфей. Неговите песни полетяха като птици в Небето и славеха Бога, Родината Тракия с народ, трудолюбив, верен и гласовит, ценящ човешките добродетели, красотата, Любовта и Мира.

Орфей обхождаше тази цветуща земя на Балканите, за да открива даровитите ѝ момци и девойки и да ги обучава в създадената от него Школа в древната планина (дн.Рила) и събра известни и достойни учители от тези земи за изграждането на прочутата си Школа. Сам, получил посвещение в тайните духовни школи на Египет, той посвети целия си живот в служба на Бога, Родината и обучението и възпитанието на младежта – светлото Бъдеще на Тракия.

Влюбен в красивата като горска нимфа девойка Евридика – певица и лечителка на народа, той се вдъхновяваше в непрестанното си песенно творчество и изграждането на художествено-философски принципи и методи за възпитание и обучение на младото поколение – Тракийския Орфизъм.

И Евридика отдаде краткия си живот в служба на Школата и песента. Невъзможността за лично щастие ражда обета на влюбените да се посветят в служба на народа си и да запазят вяност и обич в сърцата за далечна среща на безсмъртните им души в Бъдещето.

Ненадминатият пример на вяност в любовта, приятелството и обичта към народ и Родина Орфей показва с целия свой, сравнително дълъг живот тогава, преди 3 000 години. Пример е и за вяност в приятелството си към поети и творци, привлечени от него за учители в Школата като Лин, Музей, Гетис, Евридика и др. Знае се, че Школата ражда поколения от творци – учители, поети, художници и жреци.

Орфей завършва живота си тогава като жрец в Храма на Дион-Иисус в днешна Рила.

Безсмъртни са песните на Орфей за хилядолетия. Богатство е възкресението им за българите и хората от Балканите. Но безсмъртен остава и примерът на вяност в Любовта към Бога, любимата, към народа и Родината за поколенията от древна Тракия до днешна България и народите на Балканите.

Песните на Орфей и орфистите, оживели хилядолетия, ще се пеят от българските и всички деца и в бъдеще. Те будят вечно вярата в силата на Любовта, човешките добродетели и в безсмъртието им във вечността.

АНГЕЛЪТ НА МУЗИКАТА

ПРЕДГОВОР

Много трудно е да говориш за делото и плодовете от него на безсмъртния, гениален и неповторим древен песенен творец Орфей. Още повече, когато нас, и съвременниците, днес, ни делят от него 3000 години. Само времето и вечното завръщане към този герой и ненадминат певец могат да сторят това.

Песните му са истински бисери – леки, многоцветни, многогласни, с естествена простота и красота. В тях диша любовта към човека и всичко заобикалящо го. Същевременно в тях се крие и древната мъдрост, дълбочината на човешката мисъл и справедливост.

Огромни са съпричастието, отзивчивостта и отговорността на този поет към делата, нуждите и възжеланията на съвременните му племена и народи на Тракия. Те го водят към дълбоки прозрения за бъдещето на Човечеството, на неговата Родина и на младежта ѝ.

Този скромен по обем подбор от огромното му за онова време творчество (Само върнатите днес песни са около 1000.) говори за многостранната му човешка природа. Разкрива любовта към хората и техните ежедневни грижи, труд и надежди за благото бъдеще чрез познания и просвета.

Обичта към Бог Отец – Слънцедатния Дион на Тракия, към своя народ и Родина го водят неизменно в избрания му път на Учител. В песните му блика живот, радост, любов към всичко живо, оптимизъм. С тях и с личния си пример Орфей запалва сърцата на младежите на древна Тракия. Учи ги на любознателност, патриотизъм, обич към науката, изкуството, благодарност към Всевишния Бог Отец и богатата Майка Природа.

Вярата му във вечната младост и безсмъртието на човешката душа, в силата на мъдростта и знанието, в

трудолюбието, честността, надареността и градивната роля на младежта на Тракия, чийто учител е сам той, са пословични.

Той е градител на единствената по рода си тогава Школа за окултно познание на Балканите, подготвила и вдъхновила плеяда от светли творци, продължители на неговото дело.

Тези идеи за Братство, Мир, Правда и Свобода на народа, с които запалва сърцата на своите ученици, на помощниците и съмишлениците си – творци, поети, философи и др., го правят родоначалник на идеите на Всемирното Бяло Братство в нашите земи.

Сам той, посветен в древното тайно познание, Учител, а в края на онзи живот – Жрец на цяла Тракия, Орфей е обезсмъртен като велик певец на богарите и всички народи на Балканите. Хилядолетия наред делото му следват светли творци – орфисти, продължители на безсмъртните му идеи.

Песните му никога не се забравят от народа. Защото са носители на най-животрептящите им светли възделения, на красотата и любовта за всички хора и до днес. Те са вдъхновяващи и за хората – градители на Новото Човечество на Шестата раса на Любовта, които се раждат сега на Балканите.

НИКОЛАЙ ЛИЛИЕВ

ПЕСНИТЕ И ПОЕТЪТ

Щ е съхраня в песни топлината
на две сърца, познали любовта,
и ще обходя с тях Земята,
на хората да нося радостта.

Жар в песните ще грее, ще гори
и в пламък светъл ще преобрази мечтите,
обичта ни, а хората добри ще помнят
верността на нашите души.

И векове за нас ще пеят, ще разказват
кавал и лира в тези планини,
как тук, в хармония със всичко живо,
живяха, пяха и сляха две съдби:

девойка, чудна горска нимфа,
с глас на славей в зори;
Орфей, певец, свирец на лира,
и с песни славеха те тез земи.

Щастие да диря по цялата земя,
тръгнах с мойта лира-дружка в ръка.
Ходя с нея вредом по света –
крача аз и пея, пея и зова:

Обичта да стопля хорските сърца.
Музика да лее вредом доброта,
а човек да сеща радост в труда
и да грее вечно в него Любовта.

В добрина и благодат да живее в мир
с хора и животни, птици, дървеса –
с всички земни твари в поднебесна шир,
и в път да ходи с песен на уста.

Щастие да диря по цялата земя,
тръгнах с лирата аз, пея и зова.

Музиката носи младост –
ражда я сърце весден.
Пее то с радост, с благост
и човек е окрилен.

В душата се пробужда
порив светъл, порив жив
и човекът чувства нужда
да твори, да е красив.

А възражда се душата
като нов разбуден цвят,
що обкичва дървесата
пролет с Божия благодат.

Музиката носи младост;
ражда песни, радост, благост...

Запей ми, лиро, песенчица
и ситен звън да се разлей!
Бъди ми родна ти сестрица,
с мене винаги ти пей.

Обхождай села и паланки;
реди мелодии безкрай;
на девите, невестите – фиданки,
сърцата буйно разиграй.

Танцувай, лиро многострунна,
и с мен бъди в път докрай,
и пей с мен, ти, сладкодумна,
с обичта към роден край!

И пей мелодии безкрай,
ти, лиро моя, за родний край!

Пей ми цялата Природа
със своя звучен, свеж живец,
за света и за народа...
Аз пък съм заклет певец.

Ставам в утрото с песен
и в съня си доловил,
радостен, красив и весел,
за човека поздрав мил.

И във дни на изпитание,
и във празник съм готов
да му служа с упование,
с песни нови и с Любов.

Светли звуци на душите –
пламък в песните ми, скрит е.

Живее в песните ми обич към света;
говори на човешките сърца
със своя свят език на Любовта...
И нивга не увяхва, не помръква тя.

Струи от тях гласът, красив, богат,
от звуците на живата Природа
и прави той човека вечно млад,
изпълнен с нейната Свобода.

Не глъхне, не умира този глас,
разнася надалече песента.
Събужда радост всеки миг и час
и ражда у човека Любовта.

Живее в песните ми обич към света
и буди у човека Любовта.

За мен ти си Слънце и въздух, и хляб,
музико моя, в живота нелесен.
С теб другар съм в пътя и пак
с тебе лягам и будя се, песен!

Носиш трепети, радост и смях,
и планинския въздух чудесен,
птичи песни, на ручей бяг,
глас на ехо, в скалите понесен.

Пееш нежно, ту буйно ехтиш;
будиш с пролетен трепет сърцето.
Като листи шептиш; ту звъниш;
ту летиш като птица в Небето.

Ти си Слънце, моя песен, и хляб,
птичи трели, на ручей бяг.

С песни чудни разговарят
треви и птици, и цветя.
И багрите си разпиляват
в ливади и по дървеса.

А музиката с цветовете
преплита се, звучи безкрай.
И птича песен с ековете
се слива в този земен рай.

Изкачва се към върховете
на родната ни планина;
изпълва с прелест световите,
познати в нашата земя.

Преплитат се, звучат безкрай
лъчи и песен в земен рай!

Музика звучи край нас
и улавяме в захлас
песента на всяка птичка,
клонка, цвете и тревичка.

Тя е в извора, във водите
и в потоците, в реките.
С вятър тича по скалите
чак до върха на елите.

Свири тънко със щурците
и жужи, и пей с пчелите.
Музика навред живеи
там, где Слънце ярко греи.

Тя е в цялата Природа;
пей в душата на народа.

Запей ми, лиро, песен блага,
да трепнат нежно струни на сърцето.
И пей с нея, душо моя драга,
та песента да стигне до Небето.

А звуци стройни и тържествени
да изградят мелодия несътворима
и да извират трелите Божествени
на песен, що до Бога се издига.

Незабравима песен на душата
ще да докосне в миг сърцата.
Човекът ще замре в тишината
от полъха свещен на чистотата.

Незабравима песен на душата,
пробудила Божественото с чистотата.

Песни мои – пойни птици,
с вас живея и копнея.
Вий сте братя и сестрици –
радост е, щом ви запея.

Полетете над земята;
донесете полъх нов
на дърветата, полята –
всичко, що цъфи с Любов.

Музиката ви да гали
и сърцата да разтваря!
Думите ви да са благи –
всеки с вас да разговаря!

Песни мои – пойни птици,
родни братя и сестрици,
полетете в простора,
разведрете морни хора!

Тя живата вода е песента,
пробуждаща човек от сън дълбок,
на искрена Любов с гласа,
прозвънващ, меден и висок.

Ликува и възражда песента.
Дарява на сърцето Любовта;
въздига го в полет на крила
на музиката светла и добра.

И бъдеще вещае на света –
да дава радост всекиму, готов
да заживее все в обичта –
човекът, в Братство, Мир, Любов.

Тя живата вода е песента
и вечната сестра на Любовта!

Като птица пъстрокрила
песента ми литва,
в Небето извисила
на души молитва.

Трели нежни и сърдечни
високо извиват.
На сърцата трепет вечний
тихо те разкриват.

Че човекът веднъж люби
и веднъж се ражда,
а душата се не губи –
в песен се възражда.

Песен – птица пъстрокрила,
туй е мойта дружка мила!

Пее ми ветрецът закачливо.
Кос почуква весело в леса.
С мен запява всичко живо –
музиката прави чудеса.

Славей глас високо заизвива;
следват го пернатите в хор.
Песента се носи светла и красива.
Всичко се заслушва в този птичи сбор.

Пеят в нас сърцата, закопнели
да се слоят вмигом в едно.
И човекът с песен да намери
щастие и радост, мир, добро.

Пее с нас и цялата Природа –
пълна с песен е душата у народа.

Не заспивай, не унивай,
ти, щурче, което в мен
нежно песента извива –
с нея ставам аз блажен!

Пееш ли, забравяш мъка;
пръскаш радост ти навред.
Само с песента разлъка
се теши в целий свет.

Бягат спомени-терзания;
бликва песен-Светлина;
възкресено обещание
от красивата мечта.

Песен гони самота;
възкресява Любовта.

Живее в нас едно богатство на Земята.
Излива се най-щедро в музиката.
Разкрива чистотата на душата –
познаваме чрез него красотата.

Пей и извива с тонове красиви;
рисува с тях картини живи.
Лети със нежни трели в небесата;
изпълва с нея даже тишината.

Разпръсква в ефира своите лъчи;
излита нависоко и звъни...
Докосва тънки струни на сърцата
и пее в нас с Любов, с обич свята.

Със нея – музиката на душата,
изпълват се Небето и Земята.

Песните красиви
будят ни от сън –
малките ундини
пеят с чуден звън.

Изворите бликат
сребърни струи;
бляскат и извикват
слънчеви лъчи.

Музика се лее;
струите блестят
и водите пеят
в чудния си бяг.

Песни на водите
будят ни от сън;
ромолят в душите
със сребърний си звън.

Птици бели прелетели
над горите, над полята –
песни мои разпилени,
път поели в Небесата.

Лиро моя, многострунна;
песен – нежна, сладкодумна!
Музико, ти звънкострунна,
в нощ прекрасна, сребролунна,

вий не спете, излетете
към Небето, към простора!
Докоснете върховете
и сърца на всички хора!

Песни мои – птици бели,
до сърцата долетели...

Неувяхващо цвете – нежна песен за нас.
Недокоснат с ръцете, а със сърце и с глас,
ароматът ѝ носи се към върха най-висок,
а наричат тази песен свята Любов.

И потъват в музика нашите слети души –
тя лекува и милва като светли лъчи!
Силна тя е и ярка като огън горещ;
не заспиваш с нея, а цъфтиш и растеш.

Тази песен живее в свят красив, извисен;
прави тя и човека вечно млад, окрилен.
Музиката опива ни като вино и мед –
с нея не заспива, не унива човек!

Крачим с нея в пътя всеки ден, всеки час –
неувяхващо цвете Родна песен за нас.

Не умира песента,
в изгрева родена
и живее красота
в Любов, споделена.

Таз мелодия звъни
в цялата Вселена –
нежна песен на души,
с обич озарени.

Светла песен, полети
в Небе, възвисена!
Пей за радост на души
с Любов споделена!

Песен жива в изгрев пей
Слънце, що в душите грей.

Ти за мен си магия,
музико! Вечно звучиш.
Нивга не ще да открия
как се зачеваш, родиш...

Чувам те сутрин и вечер
и в съня ми летиш.
С химн на Природата вечен,
с глас на живота ехтиш.

Нежна си като сияние.
Силна си като гласа,
като човешко съзнание...
Вечна си и в Любовта.

Музика – нежно мечтание.
Музика – вечно сказание.
Музика – светло съзнание.
Музика – осияние!

ПРИРОДАТА

Живей Природата със своя свят прекрасен
и всичко в нея радва се и пей.
Цвета и птици в хора сладкогласен
възславят Слънцето, що грей.

Менят се чудните картини цветни
и пролет, лято, есен идват тук.
След кратка зима идват дни приветни,
прогонват от сърцата ветрове и студ.

Събуждат дървеса и пъпки; птици
изпълват с песни синия простор.
Любов пробужда се у хора, зверове, мушици
и дружно всички те запяват в хор.

Живей Природата със своя свят прекрасен.
Запяват всички в едно в хора сладкогласен.

Запей ми, Майчице Природо,
с мен запей в този час!
И нашта песен, мила Горо,
ти залюлей! С птичи глас

ти, ветре мой, развей я на високо
да литне тя в далечни светове;
да се разнася долу нашироко;
да стигне до сърца и умове!

И обич да пробуди у човека,
с милост, благост да го озари.
Тя вредом да се пее чак до века
в Тракия сред тези планини...

С мене ще запее цялата Природа,
че топли песента душата на народа.

Черпя от твойте богатства, Природо,
Пия от въздуха свежий и чист!
Вземам от Слънцето сила на воля
и от небосвода лъчист.

С жажда нестихваща тук за зелено
взира се в твойте гори.
Поглед потапям аз устремено
в езерни сини очи.

Сред тебе родих се, в тебе израснах
и песни за тебе изпях.
В Мъдрост и Разум сред тебе порастнах;
за тебе, Родино, мечтах!

Пия от твойте богатства, Природо!
Сред теб вес ден пея на воля.

Моя нежна, разцъфнала пролет,
ти – най-свежа, уханна в света,
аз те срещам възторжен. За полет
е готово сърцето в мига.

Ти сияеш, цъфтиш и ухаеш!
Ти блестиш като бисер-роса!
И запяваш щастливо – не знаеш,
че пробуждаш живота в леса.

Всяко цветче, листенце, тревичка
с теб запява в тази гора.
Песента ти лети като птичка.
Разцъфтява с теб цяла земя.

Ти, Любима, цъфтиш и ухаеш,
ти блестиш и как само сияеш!

В цветовете на дъгата
диша и блести гората.
със своята есенна позлата,
най-богата на Земята.

С позлатени си одежди
греят цветята, листата.
Цели в пурпур и позлата,
свеждат клони дървесата.

Свирят с флейти си тревите;
елфи пеят из горите.
Шепнат със игли елите.
Музика навред прелита.

В цветовете на дъгата
пее, диша днес гората.

Скалите, горите, полята
ми пеят все своите песни.
И като приказна люлка Земята
люлее ме със звуци чудесни.

Приатели срещам в гората –
с доверие те ме посрещат.
И музика на Свободата
със звуци те в мен подсещат.

Водите се леят и пеят;
вълните под Слънцето греят.
Природата – цялата бяла,
в пролетен цвят засияла.

Водите, горите, полята –
те бликат Живот на Земята.

Зелено е морето безкрайно на горите;
в зелено са обвити поли на планините.
Зелени са полята обширни по земята,
а долу, в глъбините, зеленей водата.

Обкичени с листа и пъпки, дървесата
и храсти и треви – зелени в леса са.

Напролет зеленеят се ширнати полята
и изкласили, пеят, полюшват се житата.

И всичко, що расте, плоди под небесата
изпървом е зелено, прораства, зрей богато.
Расте и той – Човекът, узрява за благата,
които Бог дарява с жътвата богата.

Най-ценно благо – то е красотата,
с делата, що възраства, човеку в душата.

Зелени са полите на гората.
Зелени са полята и листата;
на дървесата – китните премени,
и на водите – дълбини зелени.

И пият от зеленото очите ни
растеж и свежест, хубости големи,
а клоните, разпуснали косите си,
полюшват се и пеят за съдбите си.

Раззеленей се и Небето горе,
когато вятър луд събаря клони.
Бесней, препуска сред ливадите, горите...
След дъжд зелени са на извора очите.

Обичам аз поля, гори зелени,
цветя, ливади с весели премени!

Събрал в зелените си пазви
кристали, изворът блести.
Избликва Хебър буен; лази
надолу с бистрите води.

Запял е живата си песен
за буйна свежест, красота
и тича, в нея той унесен,
с роса към плодната земя.

Тя, оплодена, напоена,
въздава нов и сочен плод.
Дарява щедро, възродена,
богатства и щастлив живот.

Запял е Хебър¹ жива песен,
сам в красотата ѝ унесен.

Хебър – р. Марица

Тече водата на реката
и брегове прелива.
Облива със Любов земята –
живот и сила влива.

Тече, тъче с тънки нишки
безспир съдбата си човекът.
Расте, разклонва се на всички
дървото век след века.

А Разум пътя осиява
човеку в тъмнината
и мисълта му просветлява
живота на Земята.

Тече водата и прелива
като човешка мисъл жива.

Малките ундии в сините води
пеят и играят нощем до зори.
Дивните им песни будят ни от сън,
нежни, ромолящи като ситен звън.

Сребърните звуци в бистрите води
раждат се, прозвънват в бягащи вълни.
Слънцето отгоре праща им лъчи,
синята повърхност бляска и искри.

Ний седим в омая тихо на брега;
весело ни гаят те със песента –
дивна и вълшебна в утринни зари,
тя се носи нежна, жива, все звъни.

Малките ундии в сините води
дивни песни пеят в утринни зари.

Л еят се, мият водите
речни корита, скали.
Стелят се живи вълните
и като човешки съдби

водни си песни те пеят,
и като човешки ръце
с отблясък лъчисти светлеят,
милват и галят лице.

Весели, буйни и живи
под Слънцето златно се смеят.
Скачат и пеят пенливи,
воали прозрачни люлеят.

Леят се живи водите;
с песен се носят вълните.

Долавям музиката на водата.
Долита в нежните вълни
с чистотата на бързеи игриви, живи,
на ручеи пенливи и красиви.

Тя свири със своята лира бяла,
среднощ, кога Луната я огрява.
Със Слънцето денем си играе –
с вълните нейни то картини вае.

С неземни звуци тя извира.
Звъни и пей; за миг не спира.
Подобна няма на Земята
като музиката на водата.

И свири със своята лира бяла
водата в Слънце засияла.

Преливат светлините
с изящни си воали;
люлеят се вълните,
водата синя гали...

Ундини нежно пеят
във изумрудни дрехи;
танцуват и се смеят
по лунните пътеки.

Води се сини леят;
извира Светлината.
Загадъчно се стелят
косите на водата.

Води се сини леят;
ундини тихо пеят.

С вълните сребристи и сини,
разплели зелени коси,
танцуват и пеят ундини,
и плискат се нежни вълни.

Там сенки, край тях разлюлени,
потапят се в тихи мечти –
дървета, цветя, притаени,
се вглеждат в сини води.

А стрелват се сребърни рибки –
лъчиста водата искри.
Върбите, с разпуснати плитки,
се вслушват в тез песни, игри.

Ундини танцуват и пеят;
води се вълнуват и смеят.

Камъните носят своя красота:
те мълчат и пазят тайни на света.
Мъдри и разумни, с тиха доброта,
камъните умни носят смелостта

на древните воини-стражи на Земята.
Канарите стари таят времената
на битки, размирици и на крамоли
с непокорни сили, в страшни изпитни,

и на верните на Бога синове,
що в огнените бури – битки с векове,
за Земята и човека претърпели злото,
останали верни – истинни в доброто!

Камъните, Мъдрост сбрали на света,
разум ни даряват, сила, доброта!

Музиката на кристалите
аз ще уловя,
че с искрите им разгаря се
мощна Светлина.

С нея искам да пробудя
човешките сърца;
в дълбини им да разпаля
спяща Любовта.

И да светя на душите
сред мрак и тъма;
да зачуят във висините
химн на Любовта.

Ще разбудя у кристалите
искри Светлина,
да усетя разцъфтели
човешките сърца.

В камъните скрита е огнена душа.
Светят с лъчите в нощната тъма.
На ума говорят; на сърца редят...
Камъните греят, светят и мълвят.

Сините езици светкат и блестят –
грейнали зеници истина зоват.
Силите им, сбрани в малките кристали,
векове остават с разум просияли.

Камъните неми – вечният свидетел,
тайните разкриват – за правда радетел.
С мъдрост те омайват, милват и тешат;
скритите им сили в пламъка горят.

В камъка стаена е огнена душа –
тихо тя говори, лее Светлина.

С извори си чисти
Хебър ме зове.
Бликат бързи, бистри
струи. Горе върхове,

непрестъпни, стръмни,
извисили те
във висини бездънни
планинското лице.

Само те говорят
с Бога в Небесата
и човека смелий
водят в планината.

Нему те показват
гордо си лице;
разум му даряват
за лъвското сърце

За човека, с песен
що ги поздравява,
в планината родна
няма веч забрава.

Природата е пълна с приятели
и всичко в нея диша и живеи.
А гласове им чуваме отвсякъде
и празник е, когато птица пей.

Природата е пълна с богатства
и чудният ѝ свят навред живеи,
а всички живи твари, в братство,
обичат се под Слънцето, що греи.

Дървета сплели стволи, къдри клони;
потоците шумят сред канари.
В гнезда се птичий говор рони;
реки текат и бликат извори.

Природата със свой език говори –
красив и звучен, мъдър, свеж.
Тя учи и човека що да стори,
в скръб и радост; в болка и копнеж.

Чудна е Природата през май –
свежест лъха; въздухът сияй.
Синева в Небето до безкрая
и блаженство за душата като в Рая.

Прелестни са горските премени –
нови, нежни, радостни, зелени...
Пеят птици в клони, зашумени.
Пъстри цветове ухаят, подмладени.

Пролетта лудува сред полята;
разцъфтели са от радост дървесата.
Даже върхове планински, възвисени,
поздравява тя с лъчите си засмени.

Чудна е природата през май!
Слънце е в душите като в Рай!

Светло утро тъмна нощ прогони.
Литват бели птици над леса...
И листец проронват цъфналите клони;
пеят птици, дървеса.

Новий ден роди се с песен.
Изгрева посрещнахме на път.
Дирим ний наука – свят чудесен,
в Школата ни край леса,

дето изворите бликат чисти,
сбираме ний Разум и растем.
Светлини обливат ни лъчисти,
Мъдрост ще ни води в бъдний ден.

Светлина в изгрев ни огрява –
Мъдростта тъмата разпилява.

ЧОВЕКЪТ, ПРИЯТЕЛСТВОТО, ШКОЛАТА

Човекът, с всички земни твари,
живее вредом на Земята.
И с всички тях в едно събрал е
Отгоре енергията, топлината.

От Слънцето, звезди, Луната
той черпи сили на Земята
в хармонията, Свободата
на Разума си и душата.

Човекът – цветът на Земята,
е най-великото творение
на Бога. Той гради благата
с творчеството, с красотата.

Човекът – най-великото творение,
дарен от Бога е с възвишение.

Не унивай ти нивга,
че остарял си, че нямаш пари...
В Правда, щом пътя намираш,
спокоен, тих, смел остани!

Че Мъдростта благо, богатство е –
достойно за всеки човек.
На страсти и грешки подвластен е,
но със знание, Мъдрост во век,

той силен и умен, и здрав е,
във пътя щом смело върви
и с бъдеще светло богат е,
и сам си съдбата гради.

Човекът, пробуден, със знания,
порастнал е в свойто съзнание!

Незнайни са пътеките човешки
и неуморно е сърцето ни на път.
Неукротими са мечтите ни – и грешки,
дори с болката, не могат да ни спрат.

Забравяме ний слабости и спънки;
умора не изпитваме дори,
когато ни подемат на криле си тънки
най-чудните, най-светлите мечти.

Не спирай ти, Човече, в порив труден
и смел бъди при всички изпитни!
Човекът с мечти си трябва да е буден
и новия ден да среща в ранните зори.

Не спирай ти в пътя стръмен, труден.
Човекът трябва винаги да бъде буден!

Сърце човешко, пълно с Любов,
усещаш болката, скръбта на ближния.
Откликваш смело ти на всеки зов
и караш ни ръка да подадем, щом нужна е.

Невидимо си, малко кат юмрука,
а биеш силно и ритмично в гръдта ни.
Дела човешки направляваш тука.
От тебе иде и гласът на песента ни.

Красиво си, макар и скрито.
Понякога ни караш да лудуваме.
Горещо си и ставаш гласовито –
под „ударите“ ти и плачем, и танцуваме.

Сърце човешко, скромно, но красиво,
когато у човека биеш честно, живо!

Като потоци буйни скачат и бушуват
вълни житейски в моето сърце.
Съдби човешки вечно ме вълнуват
и всичко, що твори се под синьото Небе.

Мен брулят ветрове и луди хали.
Гори ме знаят, слънчевият пек.
И вятър ме планински нежно гали
като ръка, разбуждаща човек.

Тъй както дъждът ще напои земята,
за да поникне малкото зрънце,
и мене топло чувство в душата
пробужда просветленото лице.

Човекът, туй е цялата Вселена,
в очите – душата му е отразена!

Трепти лазура; лей се песен
и блика ярка синева.
Аз чувам птичи хор чудесен
в свежа утринна зора.

В гърдите чувство се надига.
Прелива обич-топлина
и музиката се излива
в песен нова с радостта,

че тръгнал съм в край далечен
с другари Мъдрост да деля.
С наука, знание – път извечен –
закони, Правда и дела.

С другари Мъдростта ни сбира –
в гърдите обич се въздига.

Приятелството топло ми даряваш.
С мен си в радост и в скръб.
Помощник верен винаги оставаш
и песните ни дните веселят.

Богатство по-голямо няма на Земята
от вярна дружба между двама,
с обичта и с чистотата,
с честност, без измама,

по пътя нов, що заедно вървят,
да черпят Мъдрост, знания
и в утрешния ден с тях да изградят
живот на радост, без страдания:

туй Царство Ново на Земята
на Любовта и Свободата –
жадуван слънчев рай
на щастие безкрай.

Приятелството – дар,
красив, голям, честит е;
за всеки млад и стар –
богат, дълбоко скрит е.

Като бисер е безценен.
Лъчист е като Светлината,
приятелят наш верен –
богатство за душата.

Когато го изгубим,
изчезва топлината.
В път вървим ли труден
с него, изгрява в миг звездата.

Приятелят наш верен
е дар красив, безценен!

Приятелството, братството навеки
закон ще е за всички нас.
В сърцето обичта към всеки
пробуди Школата тогаз.

В тъги и радост, в триумфи и терзания
нас води ни в пътя обич свята.
Без думи, клетви, обещания
един към друг сме верни на Земята.

Нас дружба ни обвързва и ни води
в пътя светъл към бъдещето ново.
Затуй не сещаме беди, тревоги;
да люби всекиму сърцето е готово.

Приятелство ни свързва, дружба свята –
красива, всепобедна на Земята!

Приятели вий верни
и спътници добри,
в наука и в учение,
и в песни – по съдби,

ний братя сме навеки
от онзи светъл миг,
щом Школата за всеки
стана съдба и вик

на светлия възход
на всеки ученик.
Приятели, вий мои –
и верни, и добри,

завинаги сме сплели
мечти си и съдби
и в Бъдното успели
чак да проникнем ний!

В Светлината на зората
виждам чудни цветове.
Музика звучи в душата,
с нежни тонове зове.

Ний потапяме се в нея
като в изворни води
и потъваме във нея,
в дъжд от бисерни лъчи.

Изгрява денят прекрасен,
в който с вяра ще вървим.
Новият ни път е ясен –
с красотата ще градим

бъдеще на мир и радост
за човека на Земята,
в свят на щастие и благодет,
с Истината във сърцата.

Нас Школата дарява ни със знание,
във мисъл, с Разум да растем.
Почерпили от древното познание,
и ние Мъдрост да дадем.

Науката тук се редува с песни.
Прекрасен е с музика денят.
Учение и труд тя прави лесни,
От нея бяга винаги гневът.

Богати ще си идем ний оттука,
почерпили на Мъдростта меда.
Вещае Бъдното за нас сполука,
щом следваме на Бог Отец гласа.

Нас Мъдростта към Бъдното ни води –
на Новий свят вратите ще отвори.

РОДИНАТА, ЖЕНАТА, ЛЮБОВТА

Благата земя, мой народ,
богати с честит живот!
Дарил ни с плодове и мир
Бог щедро в тази китна шир.

А колко племена, народи
засели Той в земите свои,
да работят и славят с песни
Слънцебог във висини небесни.

Известни да пребъдват с благодат,
с красота, изкуства, в радост.
Когато гост при тях пристигне,
през царството им да премине,

да го гостят с плода си пресний,
с вино и весели си песни.

С хубост дарена си, моя земя!
Обкичила вредом бърда, планини
с неизбродима зелена гора,
облякла с пъстри цветя долини.

Небето облива те, Тракийю, със Слънце,
дарява живот и радост, и род.
В земята ти топла поклъва пак зрънце.
Богат е и щедър и твоят народ.

Прекрасна си, моя Родино!
Роденият в теб е сит и богат –
даряваш го с хляб и с вино
и с песни си той е щастлив и богат.

Ти с хубост дарена си, моя земя –
безкрайни са твоите гори и поля!

Прекрасна си, моя Природо!
Красива си, Родна земя!
И с песен сред теб крача, Горо,
и влюбен съм в теб, Планина!

На ручея песен в теб чувам
и думи на обич реда.
Цветя ли ухаят, бленувам
за песен, на славей с гласа.

Картини омайни редят се
сред тебе, Природо, в леса.
Очи си разтварям – дивят се
на приказни тук чудеса.

Прекрасна си, моя Природо –
ти, щедра към мен, към народа!

Благодарим, Теб Боже, в изгрев ранен,
за всичко, с що земята наспори;
за благия ти дъждец, непрестанен;
за радостта от мирните ни дни!

Опиват ме цъфтящите полета;
ухаещи ливади и треви...
Примамват ме плодящите дървета
и буйните потоци и реки.

Красива Тракийо, – земя любима;
народ – богат с труд и веселби!
На теб подобен няма край, Родино,
затуй, Теб Боже, ний благодарим!

И Тебе песни пеем на Земята
под Слънцето на Тракия богатата!

Има думи на радост;
Има думи на скръб;
думи, пълни с благодост –
те човека красят.

На сърцето запяват;
на душата са глас.
С песента заиграват –
музика са за нас.

С тях живея и пея,
и дружа всеки час.
Песента в тях се лее
и звучи тя край нас.

Има думи на радост –
пеят с обич, с благодост

Пея за нежния лик на жената;
Славя я – блести тя с чистотата:
скромна, красива, в сърцето богата –
дар най-прекрасен от Бог на Земята!

Нейните пръсти от лен са изпрели
нежните бели и злати премени.
С обич и песен са в люлка люлели
синове силни – утрешни смени.

Светлият взор на очите ѝ живи,
пълни с неџа, сърца разтопили –
с песните наши тракийски красиви,
с обич и вярност – души извисили.

Пея за нежния лик на жената –
дар най-прекрасен от Бог на Земята!

Любов, ти ни сгряваш сърцата
и движи ни порив свещен.
Разцъфва от радост душата;
с лъчи ѝ съм аз подмладен.

Ти сила си, вечна и свята.
Сияй всеки, от теб възроден.
От полъха твой литват крилата;
запявам щастлив, вдъхновен.

Ти сама живота даряваш;
събуждаш навред красота.
И целия свят обновяваш
едничката ти – Любовта.

Най-силна и вечна, и свята
си ти – Любовта на сърцата!

След буря иде Слънце.
След дъжд цъфти земята.
И малко живо зрънце
покълва в топлината.

Без обич съхне човешкото сърце;
не пее в тишината.
То вехне; не изгрява на лице
усмивката позната.

Но щом Любов покълне във сърцата,
наоколо тя всичко оживява.
Расте, разцъфва във душата –
трепти и грей, и обичта дарява.

Любов човека възрождава
и той си обичта дарява.

След скръб и мъка,
радост изгрява на света;
душата вечна младост
я свързва с любовта!

След бляскаво изкачване,
падения познава.
След смърт във възкресение
душата възсиява!

Не остарява Истина,
не губи свободата,
тя – вечно вярна, чиста,
безсмъртна е душата!

Възкръсва във вечна младост,
във красота и радост!

П еят ни с арфи тревите;
Греят цъфтящи иглики.
Вятър ухания сипе
с росния цвят на горите.

Крачим из злачни ливади
ний окрилени и млади.
Чувства преливат в гърдите –
песен към Бога полита.

Тайни изливат сърцата –
трепетен зов на душата.
Нашата обич изгрява –
жива навеки остава.

Чувства преливат в молитва.
Песен към Бога политва.

Пее ми в душата
славейче едно.
Спомня ми играта
с ехото добро.

Там, в пещерите,
край изворни води,
песните, свирните
нощем до зори.

Младите таланти,
Школата що сбра –
певци, музиканти
с песни и слова...

Край изворите бистри
музика звучи.
Раждат се лъчисти,
светли в нас мечти:

Утрото да срещнем
в бъдний ден честит;
Тракия да славим,
с народ мъдър, гласовит!

Миг прекрасен – кратка среща,
и отново съм на път,
пълнен с радостта гореща
всеки час, във всеки кът...

Милвам медните къдрици;
чувам песните ти аз,
взрял се в твоите зеници,
слушам славейовий глас.

Красота, що възвисява;
музиката, що теши;
искреният глас остава –
и в бъдното той ще звучи.

Чувам нежна песен аз:
„Само с тебе имам глас!“

О , хубост, тъй чиста и свята,
изляла навън си душата!
О, прелест, тъй дивна, желана,
в лице си, от Слънце обляна!

Ти, девствено светла, мечтана,
девойко, прекрасна, засмяна!
Очите ми вечно теб дирят
и песен в сърцето извира

за вечната, свята, красива
Любов, всевъзраждаща, жива;
за обич, сърца запленила
и с вярност души извисила.

Любима, оставаш ти жива –
със вярност, сърца запленила!

В иолетови искри
в теменужен залез
и лъчи на две очи –
светлинки запалени.

Те ме водят в път далек;
с вятъра ме гаят.
Светят ми в миг, нелек –
огънчета палят.

Буря страшна заечи –
те в нощта огряват ме.
Нежна музика извий –
две очи запяват ми.

В тъмна нощ съзрях лъчи –
твойте нежни две очи.

Моя малка, ефирна Евдика,
моя светла, красива мечта –
ти на най-нежното цвете прилика
и на най-кротката вярна жена.

Ти си слаба и крехка, и нежна.
Ти си малка тръстика в леса,
но си пълна с обич, надежда
и силна си като Любовта.

Ще те брулят вихрушки и мълнии;
ще те чупят ръце, ветрове;
ще се гънеш от болка до земи;
ще се виеш, растеш векове...

И безсмъртна за нас ще пребъдеш
като ярката малка звезда.
Ще възпламваш, сърца ще изпълваш
като огнена вечна мечта.

Душата ми теб дири, Евридика,
дете на Бога – твоята душа,
крилата, чиста, светлолика!
Аз ще те търся в Небе, Земя...

Сред нощите дочувам нежни трели –
на славейче гласецът ясен, чист.
Луната сребърни си нишки стели
и виждам аз лика красив.

Звучи в душата ми най-тънкото гласче
и песен се оформя с твоя глас.
Горещо чувство лумва в мен, расте
и сливаме души си – ти и аз.

Душата ми теб дири, Евридика –
душа крилата, чиста, светлолика!

З а да те има, обич моя, жива,
в сърцето искра вярна остави!
И песента ни, малка и щастлива,
ще се запее и в сърцата ще гори.

Че в нея истинската вяра блика
като планински извор чист
и Правдата живей велика –
човек не е отбрулен лист.

Небесният Наш благ Баща
ни ръководи с Мъдростта,
дарил на своите деца
надеждата и Любовта.

Затуй Любав в сърцата блика,
щом Правдата живей велика.

ИСТИНА, НЕБЕ, СВЕТИНА, СЪЩЕСТВА НА СВЕТИНАТА

Човекът – той е пътник на Земята.
Неспирно се изкачва, не спира и расте...
В сърце си вечно жадува Свободата
и младо то е като на дете.

А движи го извечна обич свята
към всичко, що расте, цъфти и зрей.
Звезда в Небе му свети и мечтата,
да я достигне, кара го да пей.

Лети Човек с мечти към Светлината
и разгадава тайни, в бъдното живеи.
Той неуморно дири Истината
и тя накрая в пътя му ще греи!

И движи се човек от обич свята
към всичко, що живее на Земята.

Истина Свещена в Светлина блести.
Скрита тя остава външно за очи.
Никой я не брани с огън и със сеч –
тя сама е силна, остра като меч.

Властний я засипва с имане и пари.
Със стени ограждат я, за да не крещи.
С време я покриват, да се заличи,
а тя пак израства – бие на очи.

Вечната и силната тя е на света –
няма, тиха, скромна, свята Истина!
Не моли защита никога сама,
с гняв я осквернява силний на деня.

А пък тя изгрява в сияйна Светлина –
всякога блестяща в своята чистота.

Човек си в радост и в тъга,
в скръб, в смут и в мъка;
ще срещнеш в пътя свой беда
и обич, щастие, разлъка...

Но щом си с песен ти богат,
не трябва да униваш!
Щом стъпваш смело в пътя прав –
ти истини разкриваш!

Човече, тъжен си, но пей
и не криви душа си!
С Правда своя ти живеи,
със чистота в гласа си!

Човек си в радостта, в тъгата –
ти, с песен победи бедата!

Когато пия от водите на извори дълбоки,
за всичко времето е спряло.
Отгоре чувам гласове високи,
а в мене Слънце е огряло.

Събуждат се в нас древни тайни
на Мъдростта извечна.
Вселената със светове неznайни
аз виждам безконечна!

Върти се с нея и Земята
в безкрайна си пътека.
И води ни далеч душата,
безсмъртна у човека.

Когато пия от водите на извори дълбоки,
дочувам Истините мъдри на светове високи.

Не тъгувай ти, душа осиротяла –
ти не си сама в пътя си останала.
Няма за великата Любов забрава.
Тя не губи се, възраства осияла.

И когато две души завинаги се вричат,
в радост и в скръб да се обичат,
дружно те вървят в пътя труден –
за другаря всеки ще остане буден.

Верни в Любавта и в Свободата,
те живеят двама в Истината!
Винаги ръката си подават,
на другаря обич да даряват.

Не тъгувай ти, душа осиротяла –
няма за великата Любов раздяла.

Обичай Свободата,
ти, друже, млад, бунлив!
Живей в чистотата
на Правдата! Красив,

във думите, в делата
и в мислите бъди!
Любов към Истината
в тебе да гори!

Във пътя на познанието,
смел, всякога върви!
Пораснал във съзнанието,
ти Мъдростта люби!

Обичай Правдата,
Мира и Свободата!
Живей с Обичта
и Братството в сърцата!

Е чи Небето от нашите песни
и слуша ни земната шир.
Ний пеем за дните щастливи, чудесни
на Братство, на Правда и Мир.

Звучат вредом нашите песни,
изпълват те целий ефир.
Огласяме с тях и простора небесний,
разнасяме радост безспир.

Живеят и дишат те, нашите песни.
Човеку помагат в беда.
Утеха са и във дните нелесни
и пее в тях Любовта.

Живеят и дишат нашите песни;
огласят Земята, ефира небесний.

Стоим със сърца притаени,
очакващи изгрева нов.
Изправени, горе възвзрени
към Слънцето. С Братска Любов

запяваме ний наште песни;
разпръскваме обич в света.
И бели пътеки чудесни
повеждат нас в светла мечта:

ний новия ден да градим
в Мир и Любов, в Свобода.
Със песен крилата летим
към нашата светла звезда.

Със песни и Братска Любов
света да съграждаме Нов!

Изгрей, изгрей, ти, ясно Слънце,
и всичко живо да запей!
Ти пробуди в земята зрънце –
класец му вятър да люлей.

С медец налей, ти, всяка чашка
и всеки цвят с прашец дари
и наспори земята наша –
със плодове я оброди!

На хората дай хляб и вино,
и радост в души да грей
тук всекиму да е повинно¹
в труд и с Правда да живеи!

Изгрей, изгрей, ти, ясно Слънце,
да тегнат класове от зрънце!

¹ Повинно - задължение на гражданите да служат на държавата в някакво отношение.

Зелени, сини, бели
небесните предели
разстилат се, прострели
крилете си над мене.

Лъчисти, засияли,
коси си разпиляли
на Слънцето лъчите
играят пред очите.

Танцуват светлините
и музика извира.
Играта на лъчите
в дъги се цветни сбира.

В танца на вълните
живеят светлините.
Дъгата се разплита,
към Слънцето полита.

И трепкат все лъчите,
играят светлините.
Щом музика затихва
и огънят избликва.

Лазурни сини Небеса
потапят се във езерата,
а чистата им синева
оглежда се долу във водата.

Във синева и белота
трептят и пърхат ѝ крилата
и музика извиква тя,
що вдига се до Небесата.

Струи вълшебна и прелестна –
добра и нам позната,
и дивната ѝ красота
Земята прави тъй чудесна.

Щом чуеш музиката на душата,
политваш на криле в Небесата.

Звучи във мене вечна песен –
човекът, млад и вдъхновен,
запява в своя мир чудесен –
свободен, любещ, възроден.

Изкачва с вяра, без съмнения,
сияйни върхове – мечти.
С обич светла и с познания
на бъдното света гради.

Красив в мечтите и в делата,
със знанията, с чудесата,
познал науката крилата –
Любов да буди в сърцата!

Изкачва върхове – мечти,
на бъдното света гради.

Приятел е Небето с мен.
Покрит под синия му плащ,
изпълвам се с мир блажен,
усещам пулса му туптящ.

Всемирният живот, искрящ
в неизброимите звезди –
вселенски кръговрат, летящ
в неизбродими висини,

нашепват ми, че съм прашулка¹
от тоз Вселенски Океан –
земя, вода, ефир, вулкан
от огън – в безкраен Мир една светулка.

Небе, приятел наш, голям –
Всемирен звезден Океан!

¹ Прашулка (ост.) - прашинка.

С безкрайни светове
Всемирът ме зове.
Танцуват светлини –
галактики, звезди.

Аз чувам гласове –
Незнайното ме вика...
И с нежното лице,
гласът на Евридика...

нашепва ми слова
и музика долита.
Високо в небеса
душата ми полита.

Аз чувам гласове
от други светове.

Синьо безбрежно пространство –
покрив лазурен, светлив;
безкрайно Вселенско ти царство,
изпълваш ни с порива чист.

Звуци от тебе се леят.
Синее Небесната Вис¹.
Сонм² ангели литват и пеят;
прозвънва ефирът сребрист.

Мелодия нежна разлива се
и звуци красиви летят.
Сърцето замира, опива се,
а песни се носят – ехтят.

Синьо безбрежно пространство –
безкрайност, изпълнена с тайнство.

1 Вис-небесна висина, Небе.

2 Сонм-(ост.) - сбор, тълпа, мнозинство.

От Изток Зора зазорява
и ражда се новият ден.
Могъщото Слънце изгрява;
човекът го среща блажен.

И тръгва той в своите пътеки:
изкачва скали, върхове;
падения среща, успехи
и Бъдното вижда, зове!

Събира наука, познания
и спъва се в трудния път.
Узнава що значи страдание –
говори на Бога гласът.

Все крачи безспир, вдъхновен,
Човекът към бъдния ден!

Човекът достига звездите;
с мисъл свободно се рей.
Разчита той тайни с очите;
в Бъдното с мечти си живеи.

Безкрайната жажда за знания
го води към стръмния връх.
И древни разчита сказания;
не жали усилия, труд...

Таз жажда все движи човека
и в радост, и в болка, и в скръб;
свободен го прави до века
и песен избликва на път.

Човекът в звездите се вира;
в мечти с очи ги достига.

Рой спомени светли и бели
връхлитат ме в късния час.
Души, от Любов просиели,
и цяла Природата – с нас!

Сияе прекрасната младост
и песен тържествена лей;
ликува със смях и със радост
Просторът – той целият пей!

Свободни за полет душите,
събудени в изгрева нов,
високо летят във висините,
изпълнени с братска Любов.

Сияе прекрасната младост;
ликува с песни и радост!

Трепкат, светят, пеят светлини в Небето.
Лъчите извираят право от сърцето.
То е светло чудо Слънцето пробудено –
нивга не заспива, огнено и лудо.

А в кръвта ми пали искрици безброй.
Нежно заиграват струни тънки – рой.
Музика потича – звуци цял порой;
звънят и подреждат се в нечуван строй.

Песните се реят близо и далек¹
и тъга прогонват – за сърцето лек.
Слънцето в Небето се заслушва строго
в таз вълшебна песен, литнала към Бога.

Трепкат, светят, пеят светлини в Небето.
Музика се ражда на човек в сърцето.

¹ Далек (ост.) - далече.

В поднебесната шир
слизаме от синева
и зовем, и зовем безспир –
ний на Светлината сме деца.

Пеем и трептим
в Светлина, красота.
Греем, играем, летим,
с обич, над цялата безкрай Земя.

Светли сме лъчи;
пеем, играем в ефир.
Стопляме всички души;
носим ний радост, покой и мир.

Леем се лъчи
в поднебесна шир;
пеем, трептим светлинки –
носим ний радост и светъл мир.

С ветулчици във люлчици –
деца на Светлината,
люлеят се и пеят си
блестящи в Небесата.

И пием ний с лъчите им
живот от Светлината...
Поглъщаме с очите си
звезди от синевата.

Запяваме с душите си
ний песента позната –
на Слънцето с искриците
таз песен в позлата.

Запяваме с очи към Небесата
на Слънцето нам песента позната.

Дъжд от Слънце от Небето
сипе благодат в полето.
С блясъка си в позлата
щедро сипе Светлината.

Ний с очи си, със сърцата,
зажаднали, закопнели,
дирим го във висината
на небесните предели.

То ни Разума дарява
и приканва ни, с наука,
в работа да сътворява
всеки своята сполука.

Слънце златно от Небето,
будиш Разума, сърцето!

Родени от Бога пречисти
танцуват лъчи на Любов.
Те светят кат бисер лъчисти
и носят ни мир и живот.

Трептят и играят телцата –
живее във тях Светлината.
Мелодии ражда в душата
играта им топла, позната.

А всичкият Свят поднебесен
дочува вред тяхната песен.
Тя прави живота по-лесен –
тъй цветен, красив и чудесен.

Трептят и танцуват със песен
в светлинния мир свой чудесен.

Същества на Светлината –
слънчеви души.

Люшкат се във небесата
светлинки игриви.

Във ефира синий
песента звучи.
Със сърца си трепетливи
сипят бисери.

Смеят се и пеят –
музика ечи.
Същества се реят
в слънчеви лъчи.

На небето светло
трепетни души,
те искрят приветно
с бисерни лъчи.

Същества на Светлината –
слънчеви души,
люшкат се във синевата
в бисерни лъчи.

С вети, свети, свети Светлината.
Носи, носи, носи на Земята
музика. Тя с лъчи
бляскави искри.

Слънчеви искрици весело блестят;
в бисерни лъчи си музика струят.
Песни си разнасят в сини Небеса;
носят ни безкрайно бяла светлина.

Светят слънчеви лъчи;
леят бисерни звезди.
Трепкат ярките искри;
носят бели светлини.

Свети, свети, свети Светлината,
Мир, Любов дарява на Земята.

БОГ, БЪДНИЯТ ДЕН

Чиста обич ни окриля;
води ни по пътя нов,
който знания сподирят
и великата Любов,

що чувстваме я на Земята
във всяко цветче и зверче.
С милост пълни ни душата
всичко тука, що расте.

Всяка птичка и тревичка,
всяко плодче и дръвче,
даже малката тревичка
и невинното дете.

Боже, Ти за нас създаде
този чуден земен Рай
и човеку плод въздаде,
с благост, с Любов безкрай!

И няма за мен по-висока награда
от планинския връх аз Бог да възславя!
И няма за човек по-голяма наслада –
душа му да пее всевечна и млада,

изпълнена с обич, богата с песни;
на него – човека Любов да раздава.
А в дните на горест и бран, тъй нелесни,
с музика смелост и сили да дава.

Богатство и радост, любов, красота –
тя, песен, дарява навред по света.
Сърце заиграва, тупти в гърди –
с нея е леко на път и в беди.

Душата ми пее – всевечна награда,
препълнена с песни, красива и млада.

Трепти в човешкото съзнание
далечното потулено познание.
Душата вечна е – живеи;
Духът е в Разума, що греи.

Човекът вира се нагоре,
където Разумът говори.
Прегръщат се душа и дух;
изпълват този образ кук.

Той в мрака движи се самин
и целия Всемир усеща.
Духът – Божествен исполин,
го учи всичко в мир да среща.

Живее в човешкото съзнание
безсмъртно, непомръкващо познание.

Благодарим, Теб Боже, за благата,
с които щедро си ни одарил,
за Светлината, грееща в душата,
с която си ни озарил!

За всяко плодче, всяко зрънце,
весден което ний берем;
за топлото ти ярко Слънце,
що ни огрява да растем!

Благодарим, Ти, за водата,
с коя земята одъжди;
за изворите, езерата
сред гордите ни планини!

Че всичко, що тече и растне,
съгрява нашите сърца,
у нас в Разум ще порастне,
за да твори добри дела.

С гръм и мълнии небесни
говори Всевишният Баща.
Чертае пътища нелесни
на земните свои деца.

Когато Слънцето изгрее,
те виждат други образ свят.
Човек работи, диша, пее,
тъй както Бог дари го, благ:

с родитби, с плодове богати;
в земя цъфтяща – със сочен плод,
красиви хората, благати –
добруващ в мир, щастлив народ.

Бог сочи пътища чудесни
на племената свои честни.

Мелодия нежна, Божествена
изпълва ефира, звъни.
Възземват се звуци – тържествена
песен в Небето лети.

И всичко се вслушва, замира,
а песен в сърцата звучи.
Душата към Бога се вижда
и песен в ефира ехти.

Божествени звуци дочуват
гори, планини, дървеса.
Водите скалите милуват;
ветрецьт – треви и цветя.

Божествена песен звъни –
Земята ѝ звуци шепти...

И де Новий ден чудесен –
ден на Обич, Братство, Мир.
Ние ще го срещнем с песен,
щом изгрей над земна шир.

В Правда, Братство и Любав
Земно Царство ще живеи.
И човек ще е готов
в мир да работи, да пей!

С красотата ще живее
тук човекът на Земята.
Всичко ще цъфти и зрее
в Обичта и Свободата.

Пей за Новий ден чудесен!
Бъдеще гради със песен!

Ти, Наш Боже, Силний, крепки,
Наш Премъдър Свят Баща,
Ти –Учител и Съветник,
благ защитник в беда!

Учиш ни на Правда, знания;
сочиш ни добри дела.
Ти си наше упование,
надарил си ни с блага.

С Твоите дарове богати
в живота ний растем,
та честити и благати
да сме в утрешния ден.

Боже Наш, Ти, Силний, крепки,
Наш Баща си и Съветник!

Ти малък, човече, прашинка си
в безконечното звездно Небе.
На Бога подвластен – Единствений,
Всесилен в Земя и Небе.

Когато Го чуваш, изкачваш ти
най-непрестъпни скали, върхове.
В забрава душата потъва ли,
човекът заспива, замре...

Но спомен за Бог оживява
във всяко човешко сърце –
надежда при скръб просветлява
пред Него в молитва лице.

Човекът в Небето се вира;
Бога душата търси – намира!

Жадувам вечна Пролет, изгряла над света.
Сърцето не старее, познало Любовта.
Извира музика от нашите души –
като вълните тя разлива се, струи.

И топла обич изпълва ни отвред.
С наука и с песен крачим ний напред.
Нас трудности не спират в тесния ни път...
Притегля и изпълва ни на Мъдростта зовът.

Богати с нея ще вървим към Бъдния ни ден;
със знания и песни вечно ще растем.
Ще превъзмогнем всяка трудност и беда –
нас води ни във пътя Любовта!

Ний смело ще прекрачим в утрешния ден;
със знания и Мъдрост вечно ще растем!

Изгрява Зората на новия ден –
лъчист и прекрасен, след нощ възроден!
Изливам в песен и аз, възхитен,
към Бъдното порива, чист, озарен.

Огряна от Слънце е цяла Земята –
готова за жетва, узряла, богата.
В цвят и в плод е Родината свята
и песен пробужда се нова в сърцата.

Докрай тя изпълва земята с благата;
въздига се горе чак в Небесата.
На Тракия златна блести с красотата –
вещае навред тя Мира, Свободата.

Изгрява зората на Новия ден –
лъчист и прекрасен, в мира възроден!

Аз ще дочакам ново време, с нови песни.
Земята ще разцъфне като в май.
Човек ще заживее дни чудесни –
в Любов и Мир, и щастие безкрай.

Природата и нейните деца „приятели“
ще назовем, със обич, с благост.
На новото ще бъдем ний създатели,
с песни и дела – и с радост!

Красив ще бъде този Новий ден!
И в нашта слънчева Родина
човекът ще живее весел и блажен –
щастлив като в Райската градина.

Ще дойде ново време, с нови песни.
Блажен ще е човекът в тези дни чудесни!

Ще дойде ново време с други нрави –
Земя, народи – в други векове.

Ще се прелеят старите във млади,
да разцъфтят от тях децата-цветове.

Родината ще бъде нова и различна
и хората ще станат по-добри.
А ще ги свързва дружбата обична
във свят без скърби, мъки и войни.

И ще избърше сълзите си Земята
във този мирен, радостен живот,
където всички ще берат благата
и хората ще крачат към възход.

Ще дойде Мир и Братство на Земята,
а хората ще свързва обич свята.

Ще дойдат дни победни за Земята.
Човекът ще дочака ден блажен.
Ще разцъфти в мир животът в Свободата.
А иде вече този бъден ден!

И няма да се сблъскват страсти и омрази.
Пари, богатства няма да са цел.
За Царство друго спомен ще опази
човекът, в пътя нов поел.

Злини и смърт, коварство ще забрави,
Земята на високо излетяла.
Човекът дребни мисли ще остави,
че няма веч да има той забрава!

Красив ще бъде в тоз живот човекът,
богат със сила, знания, блага
и ще лети, крилат, напред от век на века
със своята светла сбъдната мечта.

Ще дойде друго време на Земята
на Мир, във Правдата и Свободата.
В Царството на Светлината ще цъфти душата,
окъпана на вечна обич в чистотата.

Приятели ще бъдат хората навред
и всеки ще милей кат брат за брата
за другия. С Любов и с вярата напред
ще ходи, на другите ще тачи Свободата.

Човекът вечно ще живеи с благата,
Природата що му дарява на Земята.
Ще търси Бога свой и Свободата,
дарувана му с обич свята.

Ще дойде друго време на Земята
на вечна Правда, с Любовта и Свободата!

Знам, че пътят безкраен е,
но изгря Светлина.
Сякаш туй Обещание
го дари Любовта:

Ще изминат столетия –
трийсет пъти по сто...
И в края на туй дълголетие
ще се сбъдне и то:

Ще се срещнем в Безкрая
две сърца – две души.
Щастие като в Рая,
с музика, ще звучи...

И събрани душите ни,
ще възпламнат в лъчи.

СЪДЪРЖАНИЕ

УВОДНИ ДУМИ.....	5
ПРЕДГОВОР.....	7
ПЕСНИТЕ И ПОЕТЪТ.....	9
ПРИРОДАТА.....	33
ЧОВЕКЪТ, ПРИЯТЕЛСТВОТО, ШКОЛАТА.....	57
РОДИНАТА, ЖЕНАТА, ЛЮБОВТА.....	71
ИСТИНА, НЕБЕ, СВЕТЛИНА, СЪЩЕСТВА НА СВЕТЛИНАТА.....	91
БОГ, БЪДНИЯТ ДЕН.....	119